

Krahviiherra ütles: „Anna seie!“ — firjotas pliatsi pulgaga senna alla — 1. r. 19, 16. — „Wi ta kätte, ja ütle temmale, et minna ei karda; agga kui ta edaspidi teistele ka tahhab surmatunni wäljarehkendada, siis annan minna temmale forteri wangihone feldris!“ —

Ramat sai mehhe kätte. Ta wöttis Taweti laulo ramato üles, lugges: „Sinno kâ on keik mo aeg!“

Kui nüüd sinnule peaks üks kewwade aego ütlema: „Kule, sinna ellad agga weel 3 aastat; kuffulind laulis kolm korda sinno kôhta!“ — siis ütle temmale: „Sinna osled üks jölle innimene! Eks sa ei tea, mis Taweti lauloramatus 19, 16 — seisab: „Sinno kâ on keik mo aeg!“ —

S.

Üks Rootsuma passuna wâemosikant nâggi, et soâ lahængus hawatud lippokandja langes hobbose seljast mahha, ja et waenlased kippusid temma pole, lippo temma kâest ärrawõtma.

Kui wâlk aias liggi, wöttis lippopu kätte, ja sõitis tuhhat nelja omma tullise hobbose seljas eddasi ühhe mäefingo pole.

Waenlased saakaupa temma tagga, temma üks ees! Korraga kargas temma hobbone püsti üles, — tearro otsas: süggaw metsajõggi aiab omma kôhhisewad laened wolates eddasi!

Jggalt poolt lendawad waenlased liggi, karjuwad jubba kâugelt: „Urrah, lip on kâ!“ —

Wapper passuna mosikant ütles sure heâlega: „Odage!“ — hüdis kord: „Mita Jummal!“ — lûi terrawa kannustega mollemailt polilt hobbose külge. Hobbone kui nool üllewelt kõrgelt mahha jôkke! —